

A történelem meghamisításáról

2018 július 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Pár éve kiderült, hogy honfoglaló ?seink vonulása nemcsak keletr?l nyugatra, hanem északkeletr?l délre irányult, az eddig feltételezettnél jóval rövidebb ideig tartott.

A 907-es pozsonyi csatában a bajor–frank sereg célja a magyarok kiszorítása volt

Mondhatnánk, hogy múltunk és nyelvünk arany, mert aranyból van. Elképeszt?en gazdag, sokágú, ?srégi, kifinomult. Szó-, tánc- és népdalkincse beláthatatlan b?ség?, hogy csak egy csokrot mutassunk. Mert bizony csokor ez: a részek is, az egész is szerves egységet alkotnak. Számbavételük megkezdésekor, a népünk elnyomásának módjairól és okairól szóló kérdés föltételekor bizonyára menten számos okos-okoska tartaná fel az ujját, ha tehetné.

Legfürgébben az a nyilvánvalóság, amely semmiképpen nem jelentkezne: a kommunisták nem azért gyarmatosítottak bennünket Sztálin generalisszimusz javára 1945-ben, hogy önbecsülésre vetemedjünk! Így aztán szovjet gyarmat voltunk az Antall-kormány megalakulása után is, a megszállók kivonulásáig. Mert emlékeztünk, és a nép zöme félt: 1956-ban is volt t?lük egy távozási ígéretünk. 1956. november 4-re virradóra a magyar vezérkar err?l kezdett tárgyalást a szovjet f?nökséggel Tökölön, a kés?bb börtönné alakított laktanyában, ahol a vacsoravendégek rabbá lettek…

A jó Maléter Pálék nem olvasták elég alaposan az Egri csillagokat.

A pozsonyi csata (907) titkolásának okai ebbe a feledtetésgubancba kerültek 1945-ben, a szovjet szolgálatot vállaló szolgasereg kialakítása során. Az igazgatóság figyelme a régmúltra is kiterjedt. Például arra, hogy a honfoglalás eseménysora a legnagyobb ütközettel, a pozsonyi csatával tet?zött és ért véget. Tehát ezt az ütközetet kellett kiradírozni a nemzeti emlékezetb?l.

Az esemény jelent?ségét mutatja, hogy utána 123 esztendeig a németek nem támadták meg hazánkat. Miért? Oly keményen elpáholta ?ket a háncsbocskoros hanti, manysi és más finnugor népek botíjja, bunkója?

De félre a tréfával, térjünk a szorosabb értelembe vett tárgyunkra!

Nyelv- és történettudományunk együttes gúzsba kötöttsége még az úgynevezett enyhüléssel sem sz?nt meg. A Benda Kálmán szerkesztette Magyarország történeti kronológiájának I. kötete (Akadémiai Kiadó, Bp., 1983.) említette a kommunista rendszerben el?ször a pozsonyi csatát. Tanulmánynak tekinthet? írások csak újabb húsz év elteltével jelentek meg.

Pár éve kiderült, hogy honfoglaló ?seink vonulása nemcsak keletr?l nyugatra, hanem északkeletr?l délre irányult, továbbá az eddig feltételezettnél és a tankönyvekben olvashatónál jóval rövidebb ideig tartott.

Türk Attila régész vette a fáradságot és követte Árpád népének útvonalát. Munkálkodása kiderítette, hogy a honfoglaló vonulás az eddig elképzeltnél gyorsabb volt. A feltételezett levédiai szálláshelyen ugyanis „nem találtak a magyarokéhoz hasonló leleteket a régészek. Türk Attila az eredményekb?l arra következtet, hogy a korábbi nézetekkel szemben sokkal rövidebb ideig vagy egyáltalán nem tartózkodtak itt el?deink. Összességében is elmondható, hogy a magyarok vándorlása a Volga és a Kárpátok között sokkal gyorsabban – mindössze néhány évtized alatt – ment végbe, mint azt eddigi ismereteink alapján hittük.” (A Zalamédia tudósítása, 2018. július 11.)

Tehát jócskán akadhattak a vonulók, s?t az ide érkez?k közt olyanok, akik még Szabáriában születtek. Innen a negyvennél több Szabar, Zobor, Zombor stb. helyünk Kárpát-medence-szerte. Innen van legrégebbi írott nyelvemlékünk, a Kr. u. 43-ban városi rangra emelt S(z)abaria neve.
Azt is tudjuk, hogy népi rokonság nincs a magyarok és a finnugor népek között. Az önmagát – a Bach-korszak óta – egyedül tudományosnak és hitelesnek min?sít? tudóscsoport a genetika, a zenekutatás, a régészet stb. részér?l ért kemény csapások sorozata után természetesen nem húzódott vissza a magánéletbe. A néprokonság ügyét lazán a kukába pottyantotta, és úgy tesz, mintha sosem vallotta volna. Nem visszavonult, hanem visszasettenkedett a nyelvi rokonság sánca mögé, és úgy tesz, mintha százötven éve is ugyanezt vallotta és er?ltette volna. Mégsem siklott ki kényes helyzeteb?l.

Mert ha netalán így volt, vagy akárhogy, akkor miként lehettünk volna hantik, manysik és más Urál-vidéki finnugorok atyafijai, akik ebben az id?ben, meg még utána is a k?korban éltek?

Mi pedig – mármint ?seink – az Urál-térségbe érkezésünk idején, Kr. e. 2000 tájékán bronzm?vességet és fejlett

épít?tudást hoztunk magunkkal. Erre fény derült a Szovjetunió összeomlása után, amikor az említett vidéken körülbelül 22 er?dváros és számos falu maradványai kerültek el? a hadicélból korábban szigorúan elzárt területen. A feltárás máig nem ért véget. A világháló a Szintasta, Arkaim stb. hívószavakra sok leírást és felvételt ad.
Türk Attila és csoportja az uráli átjáró magasságában, az Uelgi-tó déli partvidékén végzett ásatás során számos, a kés?bbi honfoglalókra jellemz? leletet tárt fel: fegyverek, ékszerek, tarsolylemezek, lószerszámok és hasonlók maradványait.

Ezek elárulták a hozzáért?knek, hogy a magyarság indulás el?tti tárgyi kultúrája megegyezik a Kárpát-medencébe való bevonulás utáni id?szakból el?került leletekkel. Vagyis nem voltunk finnugorok se genetikailag, se kulturálisan, se sehogy. Mindenkor a saját m?veltségünk szerint éltünk. Ezeknek, vagyis a tényeknek a nyomozása kimaradt a hivatalos akadémiai célok közül.

Vagy miért beszéltük volna a környékünkön vadászgatók, gy?jtöget?k nyelvét, amelynek nem is lehettek szavai a mi hitvilágunkra, városainkra, felszereléseinkre, közlekedésünkre, munkánkra, hiszen ilyesmikkel nem rendelkeztek? Nem ezerszer valószín?bb-e, hogy ?k vettek át t?lünk szavakat és más nyelvi elemeket?

Van példa a világtörténelemben arra, hogy egy kis létszámú, szétszórtan és beszédében széttagoltan él?, kezdetleges anyagi és társadalomszervezési fokon él? nép egy nálánál minden tekintetben igényesebb, haladóbb, ipar?z?-keresked?, városlakó nemzet nyelvadója legyen?

Akit a kérdés komolyan érdekel, nézze meg az Urál menti, úgynevezett Szintasta-kultúra városait, kapcsolt részeit és egyéb leleteit. Földvárai éppen olyan eljárással – gerendaváz, döngölt földtöltés, gyeptéglaburkolat – készültek, mint a Tiszaalpár és Szabolcs község melletti földvárak.

Hogy az ugor–magyar kultúraátadási irány híresztelése hazug, annak további bizonyítékai a honfoglalás kori és az azt megel?z? id?b?l származó rótt nyelvemlékeink. Nem csoda, hogy ezekre tücsköt-bogarat kiabáltak, és ma is rágalmazzák ?ket népünk ellenségei. Ezek az írások kell? el?tanulmányok után – mert a latin ábécé elsajátítása sem a korszer? gyermektápszerek fogyasztásával történik – különösebb meger?ltetés nélkül kiválóan érthet?k, tehát már az Urál-vidéki ?shazában nagyjából a mai nyelvünket beszéltük. Ugyanis a nyelvünk – a gyöknyelvek természete szerint – nem változott oly gyorsan, mint más nyelvcsaládok tagjai, például a finnugorok beszéde. Sok-sok szót, fogalmat, népdalt, mesét hagytunk rájuk, amelyek töredékeit, válogatott elemeit be is építették a kultúrájukba, már amelyik – kell? átalakítás után – beilleszthet? lett.

Maradjunk ennyiben.
Gondolkodjunk ötletelés helyett!

A 907-es pozsonyi csatában harcolt bajor–frank sereg tisztikarának veszteséglistája – a királyt leszámítva – alig csekélyebb, mint a miénk volt Mohácsnál. Ebb?l következtethetünk az eredeti létszámra is, az közel lehetett a miénkhez, tehát nagyjából 25-30 ezer f? közötti. Ennél nyilván nem kevesebb, hiszen a feladat mérete és célja nem volt más, mint a magyarok eliminálása, felszámolása, kiszorítása a Kárpát-medencéb?l. A kit?zött cél vajon elérhet? lett volna kisebb haddal? Aligha. Elérhet? lett volna a zalai mocsarakban, miként némely bajkever?k javasolják? Talán ha Pribina morva származású gróf, nyitrai fejedelem szláv maradékait akarták volna elkergetni.

A német sereg nyilván keletre tartott, ahol kémeik szerint esetleg elérhették a magyar központokat. Korábban Nagy Károly és utódai meg is találták a f?bb avar helyeket, és ki is rabolták ?ket.

Maradjunk annyiban, hogy nyelvrokonság- és történelembütyköl?ink újabb megrendít? csapásokat szenvedtek el az igazságtól. Ez persze most sem indítja majd ?ket arra, hogy kiírják lakásuk ajtajára: bocs, hazám!

Czakó Gábor

A szerz? író

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló